

Revistă săptăminală a Așezămintelor culturale

PRIMĂVARĂ

ȘI

TINERETE

Deunăzi am trecut, spre Urziceni printre vaste covoare de griu răsărit frumos. A stat pînă mai alaltăieri sub plapuma albă de zăpadă la căldura paradoxală dată de omăt și iată-l acum, înfățișându-se privirilor noastre bucuroase și uimite, desca peria. Poetului nu-i mai trebuie decît gestul delicat al unei metafore ca să-l și vadă vălurat în crugul verii, gemînd de rod, adunat sub paletele repezi și harnice ale combinelor. Deocamdată mai e pînă atunci. Acum însă e primăvară, satele albesc proaspăt dintre grădinile în crengile cărora plesnesc mugurii și pămîntul împrăstie o mireasmă reavănă, de sevă tină și puternică. În turmele bătrîne s-au ivit ciopoarele de miei cu botul umed și cu ochii înlăcrimați de uimire candidă, în padocuri vițeii se scaldă în lumina soarelui, iar din incubatoarele electrice ca de sub niște cloști neobișnuiți, cibernetice, ies șarjele celor dintii pui. Miracolul acesta de o tăcută, dar tenace energie biologică, se repetă în fiecare primăvară, cu o precizie de ceasornic cronometru și de calendar astronomic, însoțind hărnicia oamenilor cu o speranță și o făgăduială nouă într-un rod bun. Acum e vremea straturilor din grădini, a mranitei, a motopompelor de irigație, a tractoarelor, a semănătorilor de porumb, a tuturor acelor munci și pregătiri harnice, care țin să fie ecoul cel dintii al recoltei verii și toamnei. Sînt puține zile de cînd s-a încheiat Congresul uniunii cooperativelor agricole de producție și cele cîteva mii de delegați veniți la București de pe întregul cuprins al patriei s-au întors în satele și la casele lor, în-suflețiți de un spor nou de energie, înflăcărâți de ideea dezvoltării agriculturii cooperativizate.

Dar iată că această primăvară a primăverilor e gata să capete încă un atribut de frumusețe și tinerețe. În aceste zile se desfășoară la București Congresul Uniunii Tineretului Comunist. Și de la țară au venit numeroși delegați. Între ei fără îndoială că sînt tineri mecanizatori, brigadieri, meșteri ai recoltelor bogate, agronomi, crescători de animale, învățătoare și tineri medici. Nici un alt decor nu e mai potrivit unei astfel de manifestări a energiei și seriozității, a muncii și culturii tinere, decît primăvara. Primăvara patriei se adună, potrivit pe măsura entuziasmului ei creator, la acest echinox de primăvară. Îndrumat cu părintească dragoste și căldură de către partid, tineretul patriei noastre cunoaște azi fericirea și mîndria patriotică de a-și pune în slujba poporului uriașa sa forță de muncă, profunda și multilaterală sa pregătire intelectuală, entuziasmul său creator.

Iată-mă privind la tineri cu bucuria și speranța cu care mă uit primăvara la un cireș îmbrăcat în soare, lumină și floare.

PETRU VINTILĂ

Primăvară

Foto: M. MERESCIU

NĂDEJDILE

de

Al. Andrițoiu

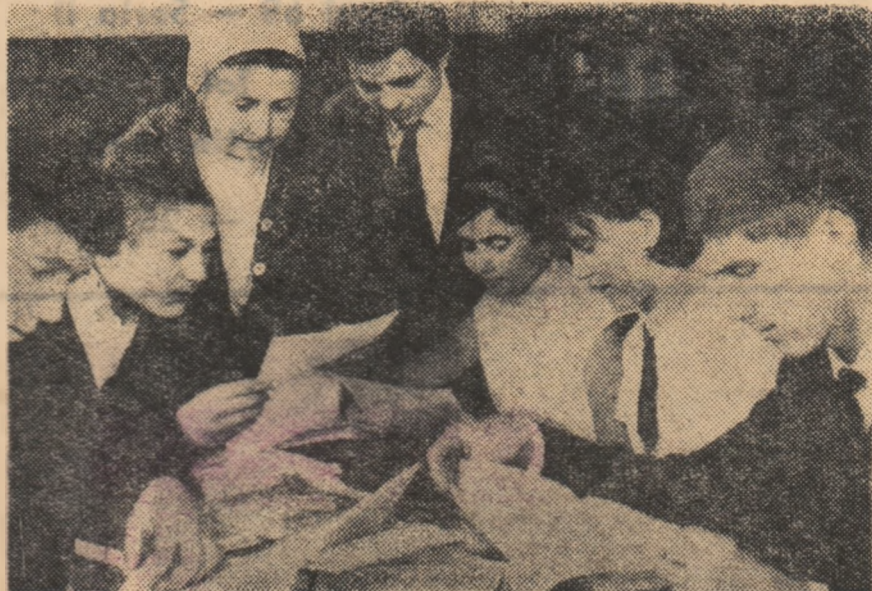
Mi-am zis: nădejtile de unde vin?

Ele sînt păsări albe, de lumini,
cu-aripele ca două foi de carte.
Pornesc din noi, spre viitor, departe
și, covirșite de puteri, revin.

Ne-aduc de-acolo tinără solie
și cîntece cum nu s-au auzit,
cari picură în inimi apă vie.
Solia lor din nou ne-a-ntinerit.
Cînd le citim mărețele mesaje
în singe presimțim o nouă vraje,
și brațele ca arcul ne zvînesc.

În tot ce facem, mina ni-e artistă,
frumosul și folosul se-mplesc
în pură intrupare comunistă.

Nădejdi de primul rang au luptătorii,
care durînd minuni și fericiri,
în simplitatea marii lor meniri
se bucură că făuresc istorii.

La căminul cultural din comuna Bănești, raionul Cimpina, regiunea Ploiești. Brigada de agitație în repetiție

Moment dintr-un spectacol al orchestrei de muzică populară din Breaza, regiunea Ploiești

INSTANTANEE DIN CENAD

Se pregătește o expoziție

La Cenad, pe meleagurile Banatului, se pregătește o expoziție. Evenimentul se simte din plin în sat. Oamenii scot din lăzi costume vechi, țesături populare păstrate cu grijă de mai multe generații. Printre țărani care vin în aceste zile la cămin sînt mulți care aduc cu ei pieptare și il, ștergare și vase înflorate din lut, linguri de lemn incrustate și alte obiecte vechi folosite de străbuni ca podoabe în casă. Le oferă cu drag pentru expoziție.

Ideea organizării unei asemenea expoziții care să înfățișeze evoluția artei populare din comună, felul cum au trăit locuitorii acestei așezări s-a născut la o altă manifestare. Cu cîtva timp în urmă, la căminul cultural, a avut loc o masă rotundă în fața a peste 500 de oameni pe tema: Ce știm despre satul nostru? Cu acest prilej, profesorii de istorie Ion Sărăfolean, Petrov Liubomir și alți intelectuali din localitate, care cercetează istoria satului, au vorbit țărănilor despre trecutul comunei. Atunci, cîțiva spectatori au propus să se strîngă costume și țesături populare, unelte vechi de lucru folosite în comună de-a lungul vremii și să se organizeze o expoziție.

Acum — așa cum am spus — se depistează și se string obiectele ce vor fi expuse. S-a cerut și sprijinul Muzeului regional. Nu peste mult timp, în satul din extremitatea de vest a Banatului, se va deschide o interesantă expoziție etnografică care va da posibilitatea oamenilor să cunoască și mai bine trecutul comunei lor.

Un tînăr folclorist

Gheorghe Doran, profesor de limba și literatura română, de cîteva luni și director al căminului cultural, poate fi văzut deseori poposind cu magnetofonul în casele oamenilor ascultînd și imprimînd cîntece populare din Cenad. Gheorghe Doran este un tînăr pasionat de folclor. Cu doi ani în urmă, la examenul de stat, el a prezentat o lucrare din domeniul folclorului: Obiceiuri populare din Banat. A îndrăgît folclorul încă de mic copil, în casa părintească. Mama lui, Elena Doran, azi în vîrstă de 66 de ani, cunoaște foarte multe cîntece populare din Banat. Folclorul pe care îl culege la Cenad și în satele din vecini sau pe care l-a cules de pe alte meleaguri bănățene este folosit acum și la șezătoriile de la cămin.

Recent, țărani din comună au asistat la o șezătoare intitulată Bucuria vieții noi. Le-a plăcut oamenilor simpozionul Creșterea bunăstării materiale și culturale a țărănilor cooperatori din Cenad susținut de inginerii din cele două cooperative de producție din localitate, Gheorghe Mamca și Dionisie Coman, le-a plăcut mult și programul brigăzii și măiestria cu care dansatorii au interpretat jocurile locale Sorocul și De mină deplăte au demult de la bătrîni din comună. Dar cel mai mult i-a impresionat acea parte din program care a înmănușat cîteva cîntece populare culese de Gheorghe Doran, care au redat

imaginea vieții din trecut și de azi a țărănilor de pe meleagurile bănățene. Cum să nu impresioneze cîntecul Traiul care l-am trăit, ale cărui versuri redau viața grea a țărănilor nevoiți în trecut să plece de acasă pentru a lucra în mină:

La Terezia la Stroș*)
Mi-am pierdut anii frumoși

Lucră omul sub pămînt
O mie de metri adînc
Lucră omul o săptămînă
Pentru o fir' de măgăzină**)

Folclorul e folosit din plin la căminul cultural din Cenad. E prezent în programele brigăzii, în repertoriul

corului (în care cîntă și președintele sfatului popular, Ion Socol, și președinții celor două cooperative agricole de producție din comună: Ioan Marienuț și Gheorghe Regep), a soliștilor și a tarafului.

Interpret în brigadă

Gheorghe Blaj, tînăr mulgător din cooperativa agricolă de producție „Cenăziana”, a venit direct de la fermă la directorul căminului cultural. A scris un monolog în versuri despre brigada în care lucrează și despre brigadierul ei. Ar dori să fie prezentat la cămin. Versurile sînt scrise vioi și cu haz, au atmosfera autentică a locului de muncă. Monologul a fost inclus într-un program de brigadă, iar Gheorghe Blaj a fost rugat să-l prezinte el însuși pe scenă.

Nu mult după aceea, într-o duminică, la căminul cultural tînărul mulgător a fost aplaudat de sute de oameni printre care și de brigadierul său. De atunci a devenit el interpret în brigadă și unul dintre membrii colectivului de creație.

Simpozion

Ce și cum să citim? e titlul unui simpozion organizat de cămin împreună cu biblioteca. Profesorii aflați pe scenă nu fac prezentări sau recenzii obișnuite de cărți. Ei vorbesc celor peste 200 de cititori despre o seamă de lucruri legate de alegerea cărților, de înțelegerea conținutului și frumuseților cuprinse în ele. Se ia ca exemplu romanul Ion de Liviu Rebreanu. Un profesor le arată perioada în care a fost scris, legătura între acest roman, nuvelistica și alte romane ale scriitorului. Interesante și foarte utile pentru cititori sînt indicațiile despre felul cum trebuie citit un roman, o carte de popularizare a științei sau cu caracter agricol. Cititorii primesc de asemenea recomandări în ceea ce privește organizarea unei lecturi sistematice și a cadrului lecturii pentru ea aceasta să-și poată atinge scopul.

I. RADU

*) Numele minei
**) Alimentele pe care le cumpărau la magazin.

Mereu în actualitate

„Intrebările s-au epuizat. Cei nouă concurenți se găsesc la egalitate de puncte. Emoția lor se transmite întregii săli. Spectatorii fac pronosticuri.

Clupe de tăcere, de încordare. Se pun întrebările de baraj. Și aici lupta e strînsă. Abia în ultimele momente se poate desemna cîștigătorul: brigadierul Ștefan Zamfirache.

Acest concurs „Cine știe cîștigă”, desfășurat la începutul lunii martie, pe scena căminului cultural din comuna Birza, raionul Băilești, (cu tema Muncind după regulile agrotehnice, obținem producții sporite la hectar), a demonstrat nu numai buna pregătire a concurenților, ci a constituit și o trecere în revistă a învățămîntelor dobîndite la cursurile agrotehnice, a metodelor pe care le-au aplicat sau pe care urmează să le folosească în vederea sporirii rodului celor peste 2 500 hectare.

Răspunsurile precise ale concurenților mi-au redat imaginea hărniciei acestor oameni, care din toamnă și pînă în aceste zile de primăvară, au învățat și s-au pregătit cu sîrg.

După terminarea concursului, l-am întîlnit pe Achim Crăciun, președintele cooperativei agricole. El mi-a vorbit despre cursanți, despre cooperatori. Mi-a înfățișat un adevărat tablou al muncii lor stăruitoare de pînă

acum. De la el am aflat că aceste munci entuziaste a cooperativelor i s-a alăturat și o bogată activitate cultural-artistică. Conferințe, jurnale vorbite, seri de calcul și seri tematice prezentate în această perioadă la cămin, manifestări care dovedesc preocupările cooperativelor. În timp ce la cooperativa agricolă se amenajau platformele pentru îngrășămintele naturale, activiștii culturali au organizat un jurnal vorbit privind importanța folosirii acestor îngrășăminte.

Vizitînd satul Birza, am constatat o colaborare rodnică între consiliul de conducere al cooperativei și cel al căminului cultural. Președintele Achim Crăciun și ingineră Elena Firescu fac parte din consiliul de conducere al căminului. Deseori ei propun activiștilor culturali acțiuni care necesită o dezbateră și o participare largă a cooperativelor.

Intr-una din zilele de la începutul acestui an, Achim Crăciun și Enuță Cires, directorul căminului, stăteau de vorbă, sfătuiindu-se asupra acțiunilor culturale ce puteau fi inițiate în sprijinul producției. „Știi cele 500 hectare pe care le avem pe malul Jiului, zicea Achim Crăciun. Mai în fiecare an, de pe acest teren, am adunat recolte mici. În 1964, cînd au căzut ploi multe, am recoltat 4 200 kg porumb boabe la hectar.

Am vorbit, am chibzuit, oamenii au și făcut propuneri și în ultima vreme am hotărît să irigăm acest pămînt. Ar fi bine să discutăm și la cămin despre problema aceasta. Să le facem oamenilor un calcul despre sporul de recolte pe care îl vom obține prin irigare”.

La puțin timp după această discuție, sătenii au fost invitați la căminul cultural, unde li s-a prezentat conferința — Irigațiile — mijloc important de sporire a producției la principalele culturi. Conferința a fost precedată de o seară de calcul.

Care a fost eficiența acestor acțiuni? E de ajuns să arătăm că în prezent peste 1 000 de săteni lucrează la săparea canalului principal.

Cu cîteva zile înainte de declanșarea campaniei de primăvară, cînd cooperativii erau gata cu toate pregătirile, au fost invitați din nou la cămin. De data aceasta, ingineră Elena Firescu le-a arătat cum trebuie să muncească în acest an, pentru obținerea unui spor de recoltă.

Rezultatele s-au văzut și de data aceasta. Cooperativa agricolă din Birza a terminat printre primele pe raion însămințările din epoca întii. Mulțumirea primelor succese a cuprins deopotrivă pe cooperatori ca și pe activiștii culturali a căror contribuție s-a făcut simțită și este prețuită de toți oamenii din sat.

MARIA CHIRCULESCU

POPAS PE VALEA TELIȚEI

„Un exemplu grăitor despre rezultatele economice ale perfecționării mijloacelor de cultivare a pământului îl constituie regiunea Dobrogea. Dintr-o zonă cu cea mai scăzută fertilitate a pământului, cu producții vegetale și animale extrem de reduse în trecut, zonă calificată adesea ca improprie pentru agricultură, Dobrogea s-a transformat în anii din urmă, în condițiile cooperativizării agriculturii și datorită măsurilor economice luate de stat, într-un important bazin cerealiar al României cu producții care depășesc media realizată pe țară”. (Din raportul prezentat de tovarășul Nicolae Ceaușescu la Plenara C.C. al P.C.R. din 11—12 noiembrie 1965 cu privire la îmbunătățirea conducerii și planificării agriculturii).

Dobrogea este în întregime un șantier arheologic, pe cuprinsul căruia sînt scoase mereu la iveală urme ale trecutului. Se întîmplă adesea ca, de sub fierul plugului care desțelnește ceairuri nisipoase cu pelin și alior, să apară statuete ale lui Dionysos, zeul vinului, al bucuriei și al dansului. Pe acest fost domeniu al lui Dionysos, oamenii smulg astăzi pământului bogății fără precedent. Se împlinesc cu prisosință visurile întîiului nostru inginer agronom, Ion Ionescu de la Brad, care, străbătînd emoționat, pe la mijlocul veacului trecut, drumurile de apă, de piatră și de pulbere ale Dobrogei, nu a prețet să o compare cu o „a doua California” și i-a întrezărit un viitor de aur, cu condiția să încapă pe miini de gospodar.

În socialism, regiunea cu aspect de peninsulă a devenit grînar al țării. Bărăganul, prefăcut în grădină, și-a căpătat astfel o soră pe potriva lui. Pe lista unităților agricole cu recolte mari, stepa dobrogeană înscrie an de an nume noi. Cele mai proaspete sînt Chirnojeni și Cataloi. Ele se numără printre cooperativele de producție cărora, cu prilejul Congresului țărănimii cooperatiste, le-a fost conferit Ordinul Muncii clasa I.

Exigențele pământului

Tarlalele cooperativei agricole Cataloi, în suprafață totală de 1.959 hectare, se întind pe valea Teliței, cel mai nordic dintre puținele riuri dobrogene. Valea este închisă de dealuri molcome, pietroase. Încă înainte ca vara să-și reverse pojarul, apa Teliței seacă. Ploile nu prisosesc, ba dimpotrivă.

Peisajul sugerează aici o luptă necentenită între om și natură, pentru imblinzirea acesteia din urmă. Mecanizarea și chimizarea agriculturii i-au oferit omului arme fără greș în lupta ale cărei rezultate se hotărăsc tot mai mult în favoarea lui.

În ultimii doi, trei ani, paralel cu extinderea mecanizării și folosirea masivă a soiurilor celor mai productive, cooperatorii agricoli din Cataloi au trecut cu toate forțele la fertilizarea solului. Comuniștii au lansat un apel pentru depistarea și folosirea tuturor rezervelor de îngrășăminte organice, inclusiv a celor din gospodăriile individuale. S-au putut fertiliza astfel, anul trecut, 965 hectare

(mai bine de jumătate din suprafața arabilă a cooperativei).

Pământul a primit tot ce i s-a putut da în acel an. Și dacă-i dai, îți dă. Producțiile medii la hectar au fost de 3.000 kg grâu, 1.940 kg floarea soarelui și 3.650 kg porumb boabe. Grație prisosului de produse, cooperativa a putut livra statului cu 1.340 tone peste prevederile contractuale. Veniturile bănești, prin valorificarea unor cantități atât de mari, au săltat considerabil și drept rezultat valoarea zilei-muncă s-a dublat față de 1964, ajungînd la 60,11 lei.

Număr și valoare

S-ar putea crede că membrii cooperativei agricole din Cataloi au descoperit o maia care, pusă în plămada cifrelor de plan, asigură creșteri miraculoase. În fond, succesele lor se datoresc foarte bunei organizări a muncii.

La această cooperativă agricolă, s-a împămîntenit obiceiul de a se analiza periodic situația fiecărui loc de muncă, precum și felul cum este ținută evidența muncii.

Stilul acesta de muncă imprimat de către comuniști este deosebit de eficace, ducînd la depistarea și înlăturarea imediată a lipsurilor, ca și la evidențierea părților pozitive și răspîndirea noului.

Rezultate foarte bune s-au obținut și în privința reducerii consumului neproductiv de zile-muncă. Risipei de zile-muncă i s-a declarat război. Prin analizarea situației brigăzilor de cîmp, s-a constatat că acestea depășesc volumul de zile-muncă planificat. Undeva trebuiau închise robinetele risipei. De aceea, s-a luat hotărîrea ca nici una dintre fișele de pontaj făcute de brigadierii să nu mai fie înregistrate fără viza contabilului șef.

Risipă de zile-muncă s-a făcut de pildă și la cultura inului. Cooperativa însăși înșurubase cu în 100 de hectare, iar pentru cosit apăreau pe fișele de pontaj 114 hectare! Pus în fața fișelor întocmite cu atîta larghețe, brigadierul Dobre Durbacă n-a putut da nici o justificare. Numai după ce le-a „puricat” cu șefii de echipă, a descoperit erorile. Dar lucrurile nu s-au oprit aici. După convenita analiză făcută la locul de muncă, s-a tras concluzia ultimă că este mai util și mai avantajos să se treacă la mecanizarea recoltării inului. Cu combinele, consumul de zile s-a micșorat de șase ori.

Asemenea analize și calcule s-au făcut pe toate culturile și lucrările. Cert e că prin extinderea mecanizării, prin justa așezare a normelor

și prin reducerea posturilor administrative de prisos, în 1965, față de media anilor anteriori, consumul s-a redus cu nu mai puțin de 14.000 zile-muncă. Acum, robinetele risipei nici măcar nu mai picură. Oamenii muncesc bine, au învățat a prețui calitatea și s-au convins că nu atît numărul mare de zile-muncă determină cîștigul lor, ci ridicarea valorii zilei-muncă.

Ingrijitorii

Mina bunului gospodar se vede și la sectorul zootehnic. Construcții solide, încăpătoare, curate ca-n palmă, adăpostesc peste 3.000 de oi cu lînă semifină și fină și 380 de bovine din rasa roșie dobrogeană. La Cataloi, se așteaptă cu nerăbdare cele două mari evenimente în viața sectorului zootehnic, prevăzute pentru acest an: creșterea numărului de vaci cu lapte la 200 de capete și venirea pe lume a primei serii de produși rezultați din încrucișarea, prin însămințări artificiale, cu rasa roșie daneză. Ei vor da o producție anuală de lăpe de peste 4.000 litri, cu un procent superior de grăsime.

Totul aci lasă impresia de lucru trainic, întocmit cum trebuie, gata parcă să facă față cineștie căror încercări. Și asemenea încercări, care să verifice buna rînduială din acest sector, n-au lipsit. Nu mai departe viscolul din prima decadă a lunii ianuarie, cînd Marea Neagră și-a trimis orcanul asupra stepei, de s-au ridicat troienele cît omul călare. Vîntul a răzbubuit cu aproape două sute de kilometri pe oră, punînd la încercare atît tîria acoperișurilor și canaturilor, cît mai ales pe cea de virtute a oamenilor. Circulația devenise ca și imposibilă. Totuși, la ora 5 dimineața, conform programului, toți lucrătorii din zootehnie se aflau la posturi. Cetatea luată cu asalt trebuia să reziste. Bărbații au prins a tăia pirtii spre depozitele de furaje. Nînsoarea era însă mai iute decît ei. Le-au sărit în ajutor și femeile: Ileana Pascu, Ioana Baciuc, Ileana Miron, Maria Onose... Cu brațele au cărat oamenii nutrețul, timp de două zile, întînd prin vîfor.

Cînd stihiiile s-au domolit, au în-

ceput numărătorile. Nu s-a înregistrat nici o pierdere.

Animalele au ieșit bine din iarnă. Rezervele de fîn și siloz sînt suficiente. Toți ingrijitorii se întrec să lucreze cît mai bine. Există un fel de înțelegere tacită pentru respectarea cu strictețe a disciplinei, fiindcă brigadierul zootehnic e plecat la un curs de specializare și oamenii nu vor să-l dea de rușine în lipsă. Numai ingrijitorul vițelilor Emil Onose n-a scrisos la osirdia generală. S-a cam lăsat pe tînjeală. Vreo două zile a chefuit, într-alta a plecat la Tulcea, iar deunăzi „a anunțat” că stă acasă reținut de treburi personale. Cîțiva dintre vițelii pe care-i are în grijă au răcit, iar alții au făcut tricofitii. Lipsa de îngrijire se răzbună.

Cazul Onose face notă discordantă cu conștiinciozitatea celorlalți ingrijitori. (La grajdul vecin, bunăoară, ingrijitorul Panait Cristache, membru de partid, își începe zilnic munca de la ora 4 dimineața). Onose trebuie ajutat. În consecință, trecînd pe la grajduri, vicepreședintele Toda Stere și-a notat în carnet, potrivit bunului obicei împămîntenit la Cataloi:

„Urgent — analiză la locul de muncă”.

Perspective

Despre succesele cooperativelor din Cataloi, a vorbit președintele lor, Gheorghe Guli, de la tribuna Congresului cooperativele agricole de producție. Și, ca un bun gospodar, el și-a încheiat cuvîntul cu problema creșterii fondului de bază, factor esențial în consolidarea economico-organizatorică a C.A.P. Consiliul de conducere a hotărît ca fondul de acumulare să fie de 25 la sută din valoarea producției nete, față de 18 la sută în 1965. Îmbunătățirea raportului între fondul de acumulare și cel de consum, creșterea fondului de bază și a averii obștești cheazăuiesc obținerea de succese și mai mari. La Cataloi, pe valea de piatră a Teliței, oamenii vor mai dăltui cîteva trepte spre ceea ce socialismul ne-a învățat că se cheamă culmi ale bunăstării.

NICOLAE CULCEA

Mecanizatorii de la S.M.T. Bărcănești efectuează însămințări de primăvară la C.A.P. Strejnic, regiunea Ploiești

Din poșta săptămîinii

GOSPODARIÎN PRAG DE PRIMĂVARĂ

Cum e și firesc, primăvara încep să se desfășoare, cu mare amploare, acțiunile de înfrumusețare a comunelor și satelor de pe întinsul patriei. Corespondențele primite în aceste zile la redacție cuprind cuvinte de laudă pentru oamenii care în acest anotimp de reînnoire a naturii la viață, adaugă ceva nou, frumos la înfățișarea comunei.

•Cetățenii din circumscripțiile nr. 29 și 30 din Jucu de Mijloc, ne înștiințează tovarășul Vasile Petean, au săpat un șanț de 3 km, ferind astfel de inundații 89 ha de teren arabil.

În cadrul acțiunilor de înfrumusețare a comunei s-a trecut masiv la plantarea de arbuști. Numai într-o singură zi pe marginea drumului ce eagă șoseaua națională de centrul comunei au fost plantați 295 plop. Aături de cetățenii cei mai destoinici u lucrat deputați ca: Gheorghe Usatu, Astel Ciobanu și Ioan Repede.

• Și pentru locuitorii din comuna

Sintana, regiunea Crișana, sosirea primăverii înseamnă grijă sporită pentru înfățișarea comunei lor. Știrea ne-o trimite corespondentul Ion Coțoi. Prin muncă patriotică și contribuții bănești, drumul raional nr. 31 Sintana-Olari-Sintea Mică va fi adus în condiții bune de circulație; pe o lungime de 12.600 m.l. vor fi refăcute șanțurile.

La refacerea drumului raional nr. 11 Pinecta-Sintana-Curtici, cetățenii s-au angajat să lucreze intens. Sub îndrumarea deputaților, locuitorii comunei Sintana vor munci și pe viitor pentru buna gospodărire a comunei.

Fragment din romanul

Bădiă

— În curs de apariție la Editura Tineretului —

Trăsura s-a oprit la poartă. Era trăsura obișnuită. Era birjarul Buium, pe care îl cunoșteau toți elevii, căci sta la poarta liceului ceasuri întregi. Domnul director Arin s-a dat jos din trăsură. Nu era grăbit. Elevii l-au salutat respectuos. Toate șepcile s-au ridicat în sus.

— Elevul Fecioru să vină la mine, a poruncit domnul director.

Colegii au început a striga prin curte :

— Fecioru !

— Sandu !

— Te poftesc domnul director Arin !

Sandu, care sta retras lângă un zid, s-a îngălbenit. Iși zicea în gând : „Gata cu mine, s-a sfârșit. Sint un om pierdut. Dar voi fi demn, voi recunoaște, cinstit, tot ce-am făcut“.

Pîtea s-a apropiat de el și i-a șoptit :

— Curaj, bădiă, curaj, nu-ți pierde firea. Răspunde cu cinste și țarie. Nu uita demnitatea de om, demnitatea de elev. Am încredere în tine, în prietenia ta.

Fecioru s-a înfățișat înaintea directorului, zicînd :

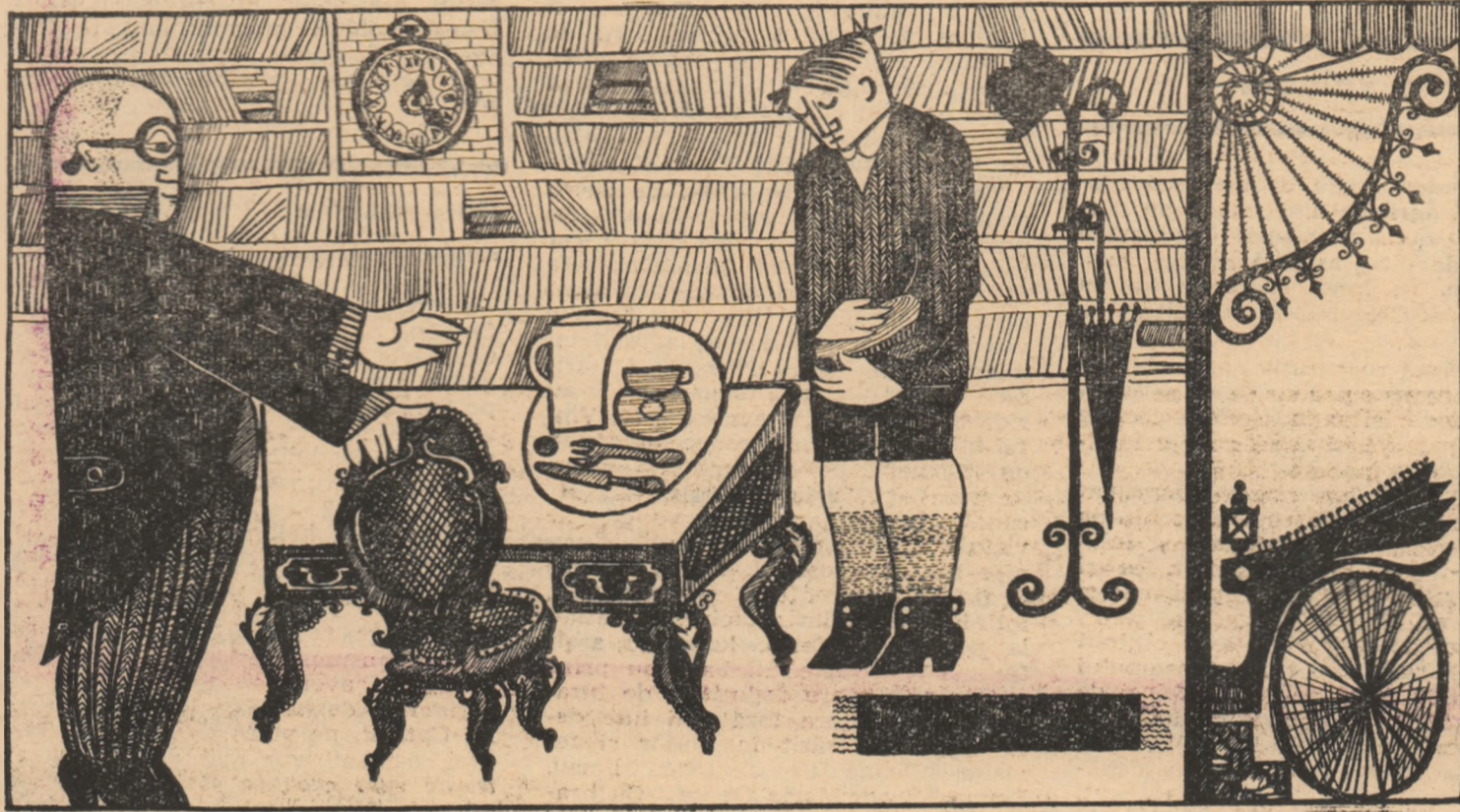
— De cînd nu ai mîncat, Fecioru ?

Elevul s-a zăpăcit. Credea că domnul director s-a adreșat cuiva din camera vecină.

Ușa era deschisă la dormitor și se auzea cum trebuia pe-acolo femeia de serviciu, Marița. Sandu se uita cu disperare la ușa dormitorului, așteptînd de-acolo săvarea, răspunsul. Dar răspunsul întîrzia, nu venea, și directorul a zis :

— Pe tine te-am întreat, nu pe altul. De cînd n-ai mîncat ?

Elevul, care se aștepta ca domnul director să-l tragă de urechi și să-i facă o morală zdravănă, nu mai știa ce să creadă. El știa că trebuie să fie eliminat, alungat din școală, trimis la poliție sau la închisoare. Și cînd colo, directorul îl întrea de cînd n-a mîncat, dacă-i flămînd... Nici un profesor nu l-a întreat dacă a mîncat sau nu, dacă are sau nu are ce mînce, cum trăiește, cine îngrijește de el. În cursul inferior era disprețuit de colegi, de unii profesori. Era disprețuit fiindcă era sărac, flămînd, prost îmbrăcat, neingrijit.

Desen de ALEXANDRU CĂLINESCU

— M-ați chemat, domnule director ? Eram în curte, citeam.

— Urmează-mă, a hotărît Arin.

Arin mergea înainte, iar elevul îl urma, la doi pași înapoi.

În cele câteva clipe, pînă la locuința directorului, Fecioru îl urma și-și spunea în gând : „N-am făcut nimic rău. Am intrat în livadă, este adevărat acest lucru, dar mi-era foame, domnule director. N-am furat. Nu-i furt să rupi cițiva lujeri de viță de vie și să înghiți câteva frunze de vișin, citeva fructe crude. Adevărat, am intrat și cînd era liliacul în floare. Am mîncat și flori de liliac, după cum am mîncat și floare de salcîm. Pot fi eliminat pentru fapta mea pe-o săptămînă, dar nu pot fi eliminat definitiv, din toate școlile din țară. Ar fi o pedeapsă prea mare, ireparabilă, definitivă. Ar fi o crimă chiar.“

Elevul de serviciu a început a suna clopoțelul de intrare în clasă, și Fecioru și-a întrerupt gîndul pentru o clipă, apoi a continuat : „Voi spune că am furat, că am intrat în grădină, în livadă, dar că nu mai intru de mult, tare de mult. Îmi pare rău, domnule director, îmi pare tare rău pentru fapta mea. N-am respectat uniforma de elev. Vă cer iertare, domnule director.“

Au urcat scările. Fecioru le-a numărat : erau cincisprezece trepte mari, de piatră, pînă la ușa locuinței domnului director Arin.

Biroul directorului era ticsit de cărți. De la podea pînă la plafon, numai rafturi umplute cu cărți. Niciodată nu văzuse Sandu atîtea cărți la un singur om. Sta cu ochii holbați, speriat parcă de cele ce vedea, de cele ce descoperea în locuința directorului. Îi venea să-l întrea pe director dacă toate cărțile erau ale sale, cumpărate, adunate de el. Dar s-a răzgîndit. Întrebarea ar fi fost o greșeală chiar o obrăznicie, și de-aceea a tăcut. Își zicea numai în gînd : „Un profesor de română trebuie să aibă multe cărți, trebuie să fie cult“.

Arin i-a arătat un scaun și i-a spus :

— la loc, te rog.

Dar elevul a rămas mai departe în picioare. Nu-și mai lua ochii de la rafturile masive, ghiftuite de cărți.

— Stai, l-a îndemnat din nou directorul.

Arin a luat un ziar și a început a-l răsfoi. Citea în gînd. După ce-a mai răsfoit un ziar, a strigat-o pe Marița. Marița a apărut în ușă :

— Ce doriți ?

— Lasă curățenia, fă un ceai, adă unt, șuncă, brînză, fierbe citeva ouă și nu uita nici măslinile.

Directorul și elevul s-au privit. S-au uitat lung unul la altul. Elevul era dezorientat în acea clipă. Nu știa ce are de gînd directorul de ce-l chemase, de ce comandase lapte, atîta mîncare.

Arin, pedagog bătrîn, și-a dat seama de starea sufletească a elevului și l-a întreat, părintește aproape :

În dimineața aceea, Fecioru era foarte flămînd. Nici grăunțe de porumb nu mai avea destule pentru a fierbe. Puținele grăunțe pe care le avea le păstra pentru vremuri și mai grele. Le ținea, uitate, într-o legătură, legate de grindă, în pod. Nici timp nu avea pentru așa ceva. O fiertură de grăunțe de porumb dura ceasuri multe, și el nu avea timp. Nu mai avea chef nici de mîncare, nici de nimic. Cartofi ar fi mîncat, dar cartofii erau abia aproape de floare, și nu se încumeta încă să înceapă a-i strica. Încercase el un curpen, dar erau prea mici, numai cît unghia unui deget. Ce putea răspunde domnului director Arin ? Că pune la înmuiat grăunțe de porumb, de cu seară, și le fierbe o zi întrea, pentru a-și astîmpăra foamea ? Pe săturatele n-a mîncat de mult, nu mai ținea minte de cînd n-a mîncat o strachină de ciorbă, o friptură, o mămăliguță cu sarmale sau cu brînză de oi. Ce răspuns putea da ? Putea minți ? Să spună că nu-i era foame, cînd crăpa de flămînd ce era ? Să mintă, cînd mirosul de friptură și de piine caldă îl amețea ori de cite ori trecea pe lângă restaurante și brutării ?

— Nu vrei să-mi răspunzi, a zis directorul, și a făcut un gest cu mîna. Te cred. Să nu mai vorbim de asta.

— Domnule director, să vedeți, eu...

— Am aflat tot. Mie poți să-mi spui ca unui părinte. M-am născut și eu la țară, și sint din oameni săraci, nu bogați, să știi. Cunosc și eu nevoia, sărăcia, mizeria. De ce n-ai venit la mine ? Să-mi fi spus cum trăiești, cum înveți, unde stai și unde mînci... Din lucrarea la română mi-am dat seama de forța ta marală, de puterea și voința ta. Vorbești de tine ca și cum ai vorbi de altul și faci haz de sărăcie, de mizerie. Pentru a privi așa lucrurile, îți trebuie țarie, putere, pregătire.

Domnul Arin, vorbind cu Fecioru, începu a se juca cu un creion colorat. Mîzgălea o foaie de hîrtie pe care o avea în față. A tras citeva linii și a stăruit :

— Azi-dimineață ai luat ceva în gură, cînd ai pornit la școală ?

— Azi n-am mîncat. Eu nu mîncîc nimic dimineața...

— Dar aseară ai mîncat ceva ?

— Nici seara nu mîncîc, domnule director... Mîncîc numai la amiază. Mîncîc o dată pe zi. Așa m-am obișnuit de multă vreme.

Arin, deși își propusese să nu vorbească de foamea elevului, era acum preocupat, obsedat de această problemă. A întreat din nou :

— Ieri la amiază ai mîncat ?

— Am avut ce mînce pînă ieri la amiază, minți elevul. Dar tocmai ieri mi s-au terminat merindele pe care le mai aveam în casă.

— Ce merinde ai avut ? Pot și tu și eu ?

— Am avut... Am avut... mălai, fasole, puțină brînză de oi...

— Și cu ce te fii cu zile ?

— Cu ce pot, domnule director. Incepe vara, și nu se moare de foame...

— Bani n-ai, merinde n-ai... Lecții nu mai ai, frunze de vișin și cu lujeri nu se poate învăța la școală. Fecioru, să știi asta de la mine. Un elev nu se hrănește cu floare de salcîm, cu floare de liliac, cu iarbă cu fluturi, nu ești gînganie zburătoare, ești om uman, care gîndește, care are un ideal, un drum urmat, o culme de urcat.

Lui Sandu îi venea în gînd să strige în gura că era vinovat, că era hoț, dar în clipa aceea Arin întreat :

— Dar cît poți răbda, omule ? Cît poate răbda om ?

— Nici omul singur nu știe cît poate răbda domnule director. Numai atunci vede, cînd este pe încercare. Atunci, și nici atunci chiar... Mai rămîm om rezerve de rezistență pe care nu le poate cunoaște niciodată, căci nu are ocazia să le cunoască...

Marița a intrat cu tava încărcată și s-a uitat cu răi la elev. „Ce are cu mine ? se întrea Fecioru i-am făcut ? Nu i-am făcut nimic și n-am supus niciodată, m-am purtat frumos, respectuos cu ea.“

Sandu mînce și-și zicea în gînd : „Nu-i rău totul nostru. Nu ride, nu glumește de față cu mine, dar are inima bună, are suflet bun, știe să se cu dragoste de părinte asupra oamenilor.“

Arin și-a dat seama că prezența sa îl stinghera Fecioru. S-a dus la un raft, a tras o carte și a deschis-o. A cercetat-o și a pus-o la loc. A luat altă carte din bibliotecă. Sandu îl urmărea cu privire furioasă, și vedea că directorul nu avea nici o carte de citit, de răsfoit cărți. Trăgea, mereu, cărți de citit, dar le pune pe toate la locul lor. Umbla cu pe cărți și vorbea singur, tare :

— Da, da, condiția umană, condiția umană...

Fecioru a mîncat pe săturate. Mîncase două fișe de piine cu unt, șuncă, brînză, măslinile, ouă. A băut și cu lapte. A doua ceașcă n-a mai îndrăznit să-și ia din ea. Ti era rușine. Știa că un invitat, cît de flămînd nu trebuie să se arate lacom, nesățul și rău crescut, aceea a mîncat cu băgare de seamă, încet, îngrijit să facă firimituri, s-a păzit să nu facă vreo cămă. N-a ciocnit farfurii, n-a făcut zgomot cu lița, cuțitul.

Cînd a sfîrșit de mîncat, s-a ridicat în picioare și a zis :

— Gata, domnule director. Am mîncat, m-am saturat și vă mulțumesc. Cred că am mîncat pentru întreg, nu pentru o zi.

A început a suna telefonul. Arin a ridicat receptorul și a vorbit. Din cele ce spunea se vedea că era chemat la cancelaria. A pus receptorul în furcă, și a zis :

— Vin imediat.

Fecioru a vrut să plece și a spus :

— Eu plec, vă mulțumesc, domnule director.

— Așteaptă-mă aici.

— Pot să mă uit la cărți, la biblioteca dumneavoastră ?

— Chiar te poftesc și te rog. Îmi face plăcere să aud un elev că vrea să cerceteze cărțile, bibliotecă profesorului său.

Directorul a ieșit.

Elevul Fecioru a rămas singur în biroul directorului Arin. A așteptat citeva momente, și pe urmă s-a așezat pe scaun și s-a apropiat de sfîciune, de birou plin de cărți. Era ca într-o lume de basme.

DUMITRU CORI

CRISTALUL ROMÂNESC

Privind paharul din care bei un strop de cupa de cristal cu flori care îți împing camera, te-ai gîndit vreodată la munca de meșterii sticlari care i-au dat lîr lacrimii, strălucirea bobului de rouă și rezonanța poțelilor de argint ? Poate nici nu-ți vine să crezi aceste obiecte, la îndemîna oricui, s-au născut din simple și fine firicele de cuarț, topite la temperaturi în cuptoarele fabricilor de sticlă. Într-o vale îngustă, păduroasă, de un fel pitoresc, din bazinul superior al râului bănaș se află o astfel de fabrică, vestita fabrică de la Tomești, cea mai veche de acest fel din țară. Este azi totul este înnoit și modernizat, lăcărînd cerințelor industriei socialiste ; cu toate acestea imposibil să vizitezi halele spațioase și luminoase construite și să nu auzi cel puțin de cîțiva „Să fi văzut cum era aici pînă nu demult !“

Ei da, sint ușor de închipuit șoproanele născute din maghernițele „provizorii“, cuptoarele primitiv muncii sticlării în trecut.

Localnicii învățau în trecut meseria în cor mult decît vitrege, dar au învățat-o cu istețime și cu ochii și cu fantezia tainele ascunse. Au îndrăgît-o, au transmis-o din generație în generație...

Cu mîinile lor pricepute, cu suflul lor ferm clarii dau viață pastei incandescente, lucioase, de cuarț topit, folosind un tub special, ceput, pe virful tubului, oamenii scoteau din pasta de sticlă topită pe care apoi, cu suflarea puternică o transformau în vasul dorit. Azi a crare se face automat, cu ajutorul mașinilor trițelor și aparatelor de format.

Industria sticlei se află undeva la confluența cu arta. Moderna fabrică de la Tomești poartă peste 160 de modele în țări cu vechi industria sticlei ca Anglia, Franța, R.F.

Scriitori români contemporani

NAGY ISTVÁN

rogat să spună cine e autorul povestirii. Justiția burgheză nu putea concepe că un tânăr timpliar poate fi autorul acestei povestiri. Peste cîteva săptămîni, el este invitat de muncitorii din Timișoara care-i citiseră povestirea. E arestat, apoi și bătut crunt, iar șeful siguranței în timp ce-l lovea îl întreba mereu: „O să mai scrii... scriitorule?... Ce zici, mai scrii...” E escortat și dus din post în post de jandarmi pînă la Cluj.

Atît pe drum cît și în celulă își aducea aminte de tipograful schiop care-i propusese în glumă să imprime pe carte „Drepturile autorului sint rezervate”. Și se întreba într-una: Oare astea or fi drepturile rezervate scriitorului?

Prezentîndu-se cu o tematică nouă, Nagy István a urmat în proză drumul pe care pornise în poezie cu cîteva ani în urmă Jozsef Attila. Cînd tînărul Nagy István își scria primele schițe, Jozsef Attila publicase deja poeziile Tăietorul de lemne și Socialiștii. De la Gorki și Jozsef Attila, el învățase că singură tematica nu este suficientă pentru o operă literară, că fără măiestrie aceasta n-are nici o valabilitate în creația artistică.

Intr-un timp scurt, scriitorul depășește slăbiciunile artistice ale primelor sale creații și în anul 1937—38 publică mai multe schițe și povestiri de o mare valoare artistică, printre care: Lezsnjo vrea să fie sărac, Vircolacul din Aiud, Cicoșelul cu ochii roșii ș.a., lucrări care au o construcție exemplară, dialoguri scurte și bine încadrate în compoziție. De asemenea, limba simplă și de o mare concentrare, umorul sec și ironia estompată demonstrează că scriitorul își formase deja un limbaj artistic propriu. Relevatoare în creația lui Nagy István este nuvela Pachetul în care domină zugrăvirea unor stări sufletești. Eroul nuvelei, un deținut politic de la Doftana, își învinge slăbiciunile într-o luptă cu sine însuși. Nagy István a surprins aici dramatica luptă interioară a eroului său și felul cum este ajutat de colectivul comunistilor.

În această perioadă se lărgește și aria tematicii operelor sale și zugrăvește mai profund viața muncitorilor. Nuvelele: Așa a început întotdeauna, Sihologul, Lingurile de aur și schițele Copilul minune, Imitație persană, Obstacol de circulație și altele sint edificatoare în această privință.

Abundența epică, măiestria de a organiza și de a reflecta într-o compoziție unitară un vast material de viață, nenumerate tipuri și caractere în relații

multiple, ni-l prezintă însă pe Nagy István ca pe un romancier prin excelență.

Din anul 1940, scriitorul se îndreaptă din ce în ce mai mult către roman. Dincolo de barieră, apărut în 1942, este romanul care zugrăvește viața unui cartier muncitoresc între anii 1936—1940. Eroii acestui roman trăiesc din greu, răniți sufletește din cauza nerealizării lor în viață. În majoritatea lor sint oameni care n-au găsit încă drumul adevărat al luptei pentru o viață mai bună ce ar fi putut da un conținut nou existenței lor. Ei vor să se ridice prin ceva din viața lor tristă și cenușie.

Bătrînul Szobor, tatăl eroinei centrale a romanului, e pantofar și visează o viață întrecută să inventeze un pantof care să nu se rupă niciodată, care să fie o adevărată binecuvîntare pentru săraci și pentru care poate i-ar ridica și o statuie...

În anul 1943 apare un alt roman al scriitorului: Nepoții oltenilor și tot în această perioadă lucrează la Ospățul lui Rez Mihai care vede lumina tiparului în 1946.

După Eliberare, creația scriitorului se îndreaptă către zugrăvirea felului în care se desfășoară forțele creatoare ale clasei muncitoare. Caracterele eroilor, conflictul dintre ei sint determinate acum de viața nouă, de relațiile sociale noi. Multe dintre schițele și povestirile scrise în această perioadă redau cu măiestrie artistică noile trăsături morale ale muncitorilor. Pe această linie se înscriu nuvelele: Kacsó Gábor și teoria, Face cît o victorie și multe altele.

Romanul La cea mai înaltă tensiune, a cărei primă ediție a apărut în 1952, ocupă un loc de seamă în creația lui Nagy István. Acțiunea romanului evocă o etapă importantă din lupta eroică a clasei muncitoare pentru făurirea societății socialiste și anume naționalizarea fabricilor și uzinelor, formarea primilor directori muncitori. Bucsi Károly, eroul principal al romanului este una din cele mai reușite figuri de muncitori comunisti din literatura de limba maghiară din țara noastră.

Celelalte două romane Fetele noastre (1955) și Cotidiene (1964), deși sint realizări însemnate ale scriitorului nu depășesc nivelul artistic atins de cartea La cea mai înaltă tensiune.

Creația lui Nagy István a găsit drumul către inimile cititorilor încă de la primele sale lucrări.

R. IARAI

nemarca, S.U.A., Canada și altele, are implicat politica să facă pînă departe cunoscute trăsăturile cifice ale artei noastre populare. Că există preocupări în această privință nu mai începe îndoielă. Prețea a doi specialiști ai fabricii într-o echipă de loriș, care colindă întreaga țară în căutare de modele noi, demonstrează tocmai dorința de a valorifica arta sticlăriei noi motive populare românești.

Un muncitor din industria sticlăriei se preocupă nu numai de calitatea, de finețea sticlei propriu-zise, ci de culori și sculptură. Albastrul, portocaliul, roșul, iul, verdele, violetul, fumuriul le-am văzut pe sticlă investite în cupe sau pahare cu nuanțe și purități șebite, dînd efecte de o mare frumusețe. Răspunzînd unor cerințe curente ale pieții, industria sticlăriei contribuie în același timp la satisfacerea și educația simțului pentru frumos al oamenilor. La cele peste 300 de modele cite se înscriu în palmaresul realizărilor colectivului de la Tomești, calitatea înseamnă frumusețe, și grație, și gingășie, și artă rafinată.

„Aceasta, cu atît mai mult cu cît de curînd, în urma eforturilor susținute, a unor experiențe îndelungate, nor neliniști, cu nimic mai prejos de ale creatorilor de frumos, s-a realizat cristalul românesc. L-am văzut: transparent și fin; l-am auzit: muzical și pur. Prinde în el ideile, sentimentele, eforturile încercate ale unui întreg colectiv, de la director pînă la muncitorul din camera de amestecat a materiei prime. În stare de experimentare încă, noua realizare a industriei noastre socialiste se înscrie în parametrii calității înțita, pe o treaptă superioară unor produse sîrate din import. Truda neîncetată spre perfecțiune încetează, ci dimpotrivă mobilizează energiile creatoare ale colectivului fabricii.

Obiectivul calității se circumscrie în prevederile activelor celui de-al IX-lea Congres al P.C.R. și va fi realizat cu cinste! Ne dă această certitudine stilul de lucru și disciplină din toate secțiile. Lîngă fiecare lucru am întîlnit tinerețea și disciplina mîinii mîinii. Nu voi uita ușor aspectul statuar al celor tineri de lîngă cuptor, lucrînd în tăcere, sincron, într-un ritm interior și o coeziune de-a dreptul imsonate. Mi-am dorit atunci, în locul tocului și hîrțului, marmora și dalta pentru a immortaliza tocmai acest lucru interior.

Un întreprindere lucrează mulți tineri. Din acest punct de vedere, fabrica pare a se înscrie printre cele mai tinere de muncă, generate de industrializarea socialistă a țării; media de vîrstă: 28 de ani.

Tinerii sticlari au învățat meseria de la vechii meșteri. Topitorul de sticlă Ilie Trifa nu mai e așa de tînăr. Lucrează în fabrică din 1919. El știe multe din rețetele fabricării sticlei, de tangența acestei industrie cu arta. El mi-a amintit de olarii români, adevărații meșteri ai unei meserii dintre cele mai vechi în țara noastră, care se ocupă cu multă dragoste de ti-

nerile generații pentru a le învăța să lucreze. Iată-o pe tînăra Iuliana Ursulescu, una dintre elevele maestrului Trifa. Ea taie cu un diamant montat în virful unei mașini de precizie, frumoase flori și figuri geometrice în cristal. Aici la secția șlefuitoare și sculptură, vasele de sticlă cîștigă noi frumuseți. Folosind modele originale, unele piese sint pictate sau zugrăvite. Urmează apoi controlul de calitate.

— Bună dimineața, tovarășe Mihai Ariciuc, nu-i așa că acestea sint niște pahare reușite?

Flăcăul acesta privește piesa cu ochi încărcăți de răspundere. Sint limpezi. El caută să pătrundă în aceste piese parcă și sensul nou pe care miinile oamenilor i l-au împrumutat.

— Vă place, tovarășe Coroi?

Directorul fabricii, Ion Coroi, ține acum în mînă ceea ce au devenit milioanele de firicele de nisip, combinate și cu alte materii, printre care și puțin plumb. Privește și el, în zare, noile piese de cristal românesc și se bucură de limpezimea și strălucirea lor. Mina lui coboară ca într-o îmbrățișare spre piept.

Sticlarii din Tomești ridică valoarea cristalului românesc pe culmi noi. Întrezărim viitorul său strălucit în culorile, formele, perfecțiunea modelelor, gingășia și finețea celor peste 300 de sortimente expuse în camera de mostre a fabricii. Un mic muzeu de artă, din care răzbate măiestria și puterea de muncă, organizarea superioară a unei fabricii și a unei arte socialiste în plină dezvoltare.

MIRCEA ȘERBĂNESCU

SOARELE

*Cu mii de ochi un ochi imens și treaz
se-ndreaptă după soare. La amiază
vezi floarea-soarelui privind spre soare,
cuprînsă-n greul fir de grea vibrare...*

*La fel și oamenii către partid
mai ferm în viață ochii și-i deschid —
privind spre el, ca floarea către soare,
înaltă cald vibrări cutezătoare.*

GEORGE DEMETRU PAN

In gară

Iată „peisajul“ inelelor saturniene, pe care l-ar vedea un cosmonaut, care s-ar apropia foarte mult de suprafața planetelor

INELELE LUI SATURN

■ In acest an, Pământul va trece de trei ori prin planul sistemului de inele ale lui Saturn

■ Aspectul planetei Saturn ■ Natura inelelor saturniene

Dintre toate cele nouă planete care se învârtesc în jurul Soarelui — printre care și Pământul — cea mai interesantă este Saturn. Cauza o constituie inelele sale curioase! Nici o altă planetă cunoscută până în prezent, nu este împodobită de natură cu o astfel de diademă cosmică.

Încă prin 1610, Galileo Galilei, cu ocazia primelor sale observații telescopice, văzuse în planeta Saturn un corp ceresc neobișnuit. Puterea mică de mărire a lunetei sale nu i-a permis, însă, marelui astronom să stabilească adevărata formă a sistemului planetei Saturn. Abia pe la mijlocul aceluiași secol, un alt astronom — Christian Huyghens a stabilit că interesanta planetă este înconjurată de un inel. Mai târziu, noile cercetări exacte au arătat că Saturn este înconjurat de fapt cu un sistem de trei inele distincte, despărțite prin mai multe zone complet întunecate, cunoscute sub denumirea de diviziuni. Astfel, inelul exterior, mai puțin luminos, este despărțit de inelul mijlociu — foarte luminos — prin diviziunea lui Cassini (după numele aceluia care a descoperit-o). El conține în partea lui mijlocie o altă diviziune — diviziunea lui Enke. Al treilea inel, cel mai apropiat de planetă — care se întinde până la suprafața lui Saturn — are un aspect întunecos și semi-transparent, fiind numit din acest motiv inelul de crep.

Multă vreme s-au frământat astronomii să cunoască natura inelelelor! Un cunoscut astronom și matematician francez din secolul trecut — Pierre Simon de Laplace — a emis ipoteza după care inelele planetei Saturn ar fi niște discuri compacte, tari. Mai târziu însă, doi oameni de știință — fizicianul englez Maxwell și matematiciana rusă Sofia Kovalevski — au demonstrat pe cale matematică și independent unul de altul — că inelele nu sînt compacte, că dacă ar fi așa s-ar „sparge“ imediat sub acțiunea forței de atracție a planetei. Așadar, inelele nu pot fi formate decât din zeci de mii de particole mai mari sau mai mici asemănătoare meteoritelor. Acest lucru a fost confirmat prin observații speciale (spectroscopice) de către mai mulți astronomi ai secolului XIX, printre care, în primul rând astronomul rus A. A. Belopolski în anul 1895.

Față de orbita Pământului, inelele planetei Saturn sînt înclinate cu

un unghi de 28°. Acest lucru face ca în decursul unei revoluții complete a lui Saturn în jurul Soarelui, poziția inelelor față de Pământ să se schimbe periodic. Uneori ele se observă mai înclinate — cu o deschidere mai mare — altelei înclinarea fiind aproape nulă, se prezintă sub forma unei dungi care taie planeta în două părți egale. În decursul unei revoluții se disting două faze de maximă a inelelor, în epoca solstițiilor planetei (de exemplu în anii 1928 și 1943 sau anii 1958 și 1973), alternate prin două faze de deschidere nulă, în epoca echinoxurilor planetei (de exemplu în anii 1936 și 1951 sau în anii 1966 și 1981), cînd Pământul în mișcarea sa în jurul Soarelui, traversează planul acestor inele. În acest din urmă caz, inelele sînt îndreptate spre noi cu muchia lor, astfel că permit ca astronomii să le măsoare grosimea.

Cu toate că diametrul exterior al sistemului de inele este de aproximativ 276 000 km., grosimea lor este foarte mică, fiind cuprinsă între 30 și 50 kilometri. Acest lucru reiese din faptul că în momentul trecerii Pământului exact prin planul sistemului de inele, ele fiind îndreptate cu muchia exterioară spre noi, nu se mai văd de loc chiar și atunci cînd sînt privite cu cele mai puternice telescoape actuale. Planeta are, în aceste perioade, aspectul unei planete obișnuite, lipsită de inelele care o împodobesc și o fac pămîntenilor atât de interesantă. O astfel de situație se va produce în acest an, cînd Pământul va traversa de trei ori planul sistemului de inele: la 2 aprilie, 29 octombrie și 17—18 decembrie 1966. Fenomenul este deosebit de important, pentru că în perioadele din jurul acestor momente, se vor putea face observații astronomice speciale, măsurîndu-se grosimea sistemului de inele, care nu este peste tot aceeași. Ea se modifică de la un loc la altul datorită structurii meteorice a inelelor.

Așteptăm, așadar în 1966, cele trei evenimente rare (următoarea serie se va produce abia în 1981), cînd privind planeta Saturn printr-o lunetă, o vom vedea în chip neobișnuit... fără inele!

ION CORVIN SINGEORZAN
cercetător științific
la Observatorul Astronomic
din București
al Academiei Republicii Socialiste
România

Pe asfalt și pe drumuri de țară

Dimineată cețoasă. Sîntem undeva, în regiunea București, pe o șosea aglomerată, pe care circulă tot felul de mașini cu farurile aprinse. Deodată, o mașină frînează brusc; alta se abate la dreapta pe marginea șoselei și oprește și ea. O căruță cu doi cai merge în zigzag, luînd-o cînd la dreapta, cînd la stînga șoselei. Drumul pare blocat. Oare ce se petrece?

Dumitru Horia, din comuna Piersinari, raionul Tîrgoviște, doarme în căruță. Felinarul s-a stins și căruța nu poate fi văzută de la distanță. Numai datorită îndemînării șoferilor a putut fi înlăturat un grav accident.

Omul roagă organele de miliție să nu-l amendeze. El poate să fie iertat, ori amendat cu 100 de lei; însă ar trebui să se întrebă: Ce s-ar fi întâmplat dacă l-ar fi lovit unul dintre autocamioanele acelea mari, de cinci tone? L-ar fi iertat, ori în loc de o sută de lei, i-ar fi luat viața?

Circulația a reintrat în normal. Peste cîteva minute, însă, este încurcată din nou. Tractorul 68695 B (condus de Stancu G. Toma de la G.A.S. Tărtășești) are farurile defecte și merge prin ceață, fără lumină. Deși cunoaște bine regulile circulației, Stancu Gh. Toma n-a vrut să-și repare farurile înainte de a porni la drum și e silit să stea pe loc pînă se ridică ceața ori pînă-și repară farul.

E necesară și aici o întrebare: de ce șeful brigăzii de tractoare de la G.A.S. Tărtășești a îngăduit tractoristului să pornească la drum fără să controleze starea mașinii?

Leviu Dincă Gheorghe de 13 ani și Nichita Vasile de 10 ani, din comuna Bildana, au ieșit la plimbare cu bicicletele, pe șoseaua națională. Sînt întrebați dacă știu că pînă la 14 ani, nu au voie să meargă cu bicicleta pe drumurile publice. Copiii răspund simplu:

— Nu.

Pentru că nici învățătorii și nici părinții nu le-au vorbit despre acest lucru.

În fața bufetului din Ghergani, un tractor cu remorcă neinseris la circulație. Tractoristul — Gheorghe Ion — se află înăuntru, cu niște „clienți“, la un pahar de bere. Aparține G.A.S. Bilteni, posedă carnet de conducere pe tractor rutier, dar l-a lăsat acasă; Gheorghe Ion declară că a primit ordin să ducă niște deșeuri la D.C.A. și a plecat. Ce vină are el? Dacă nu se duce unde-l trimite directorul, va fi dat afară din slujbă.

E întrebă de ce a intrat în restaurant și răspunde că n-a băut decît o singură halbă de bere. Făgăduiește solemn că nu va mai lua pe nimeni în remorcă.

Inginerul Mihai Popa, directorul G.A.S. Bilteni, recunoaște că n-are nici un tractor înscris la circulație. Cîț privește tractoristii cu carnet de conducător de rutiere, îl are doar pe Gheorghe Ion. Dar va lua măsuri. Cîteva tractoare vor fi înscrise la circulație, cîteva tractoriști vor fi calificați pentru a obține carnete de conducere. Și cu asta, basta! Directorul ne dă de înțeles să plecăm, că trebuie să intrăm într-o ședință. Pe el nu-l interesează dacă tractoristii sînt seamă de regulile circulației, dacă umblă cum trebuie cu tractoarele, ori se imbată și cad cu ele în ripă.

Un om a sărit în fața mașinii și a ridicat mîinile în semn de oprire. Șoferul abia are timp să frîneze. Duță Gr. Ion, din comuna Crevedia, satul Coconi, abia se poate ține pe picioare. A căzut de pe bicicletă și și-a pricinuit, în frunte, un cucui mare. Fața îi este plină de sînge și un ochi îl are acoperit de vinătăi. Oprește fiecare mașină și roagă să-l ducă și pe dinsul — 2 kilometri — pînă acasă. „Cît face, plătește“. E întrebă:

— Bine măi, dacă te calcă o mașină?

— Pe mine? face Duță și trage o injură. Care e ăla?

Pe șosea, în comuna Butimanu, satul Cucianca. Motorul unui tractor păcăne în drum. Tractoristul l-a lăsat așa, pentru „două minute“, și a intrat într-o bodegă să-și ia țigări. Au trecut, însă, cîteva ore, și motorul continuă să păcăne în același loc. Unde e tractoristul? Ni se răspunde că din bodegă a plecat de mult și a intrat într-o ogradă. Cineva bate în poartă. Gospodarul iese și răspunde că la el nu e nimeni. Poate la vecini! Tractoristul nu-i găsit însă, nicăieri. După vreo două ore, apare și el, abia ținîndu-se pe picioare. Are nasul roșu și ochii tulburi de băutură. Îl cheamă Panait Constantin și aparține S.M.T. Cocioc. Lucrează în brigada a zecea, la C.A.P. Butimanu. Susține că n-a pus nici o picătură de alcool pe limbă, dar miroase, de la distanță, ca un butoi de vin. Este amendat și i se interzice a se urca la volan înainte de a se trezi din beție.

Acestea sînt numai cîteva din numeroasele abateri constatate într-o singură jumătate de zi pe șoselele din preajma Bucureștiului. Din fericire, nici una din aceste abateri nu s-a soldat cu accidente, căci au fost prevenite.

Dar nu întotdeauna și nu toți conducătorii pot fi ajutați la momentul potrivit. În alte rînduri, nerespectarea regulilor de circulație pricinuieste accidente grave.

În ziua de 12 ianuarie 1966, rutieristul Furtună Ion conducea tractorul universal 650 nr. 67348 B al S.M.T. Tărtășești, raionul Răcari, pe drumul Tărtășești—Crevedia. La traversarea pasajului de nivel nepăzit, nu s-a asigurat și a fost surprins de un tren.

Accidentul s-a soldat cu rănirea gravă a rutieristului, care a fost transportat la spital.

În ziua de 10 februarie 1966, în comuna Mărtineni, raionul Tîrgu Secuiesc, s-a produs un accident de circulație mortal, în următoarele împrejurări:

Tonko Elec, amețit de băutură, conducea tractorul nr. 67660 BV, proprietatea G.A.S. Catalina, pe o stradă laterală din Mărtineni, fără a avea carnet de conducere. Din cauza neatenției a accidentat mortal pe Molnar Ștefan.

În ziua de 19 februarie, pe drumul național nr. 14, între orașul Mediaș și comuna Bratei, în dreptul secției G.A.S. „G. Coșbuc“, Seiler Mihail, care conducea motocicletă nr. 12883 BV l-a surprins și accidentat pe biciclistul Budeanu Alexandru, care circula în aceeași direcție.

În urma accidentului, Budeanu Alexandru a fost rănit la cap.

Menționăm că sus-numitul motociclist era în stare de ebrietate.

Motocicliști, tractoriști, bicicliști, pietoni. Și unii și alții ar trebui să înțeleagă că nu trebuie să se joace cu moartea. Pe asfalt, pe șosele obișnuite, pe ulițe sau pe drumuri de țară să respecte regulile circulației care n-au fost făcute de formă, ci să aperse viața tuturor călătorilor.

M. ZAHARESCU

PE GLOB

PERU

■ Contraste și contradicții ■ Triste
recorduri ■ Sprijinul vine din inte-
rior ■ Lupta continuă

Străvechea țară a incașilor, cui-
bărită în marginea de apus a
Americii de Sud, este o țară a
contrastelor și contradicțiilor.
Un reporter al ziarului vienez
Arbeiter Zeitung scria nu demult:
„In nici o altă țară din America Latină
contrastele dintre masa asupriților
și mica pătură dominantă nu sînt atît
de izbitoare ca în Peru. În fond, de
cînd acest fost imperiu al incașilor a
fost colonizat de spanioli, structura sa
socială nu s-a schimbat prea mult, cu
excepția faptului că pe atunci indienii
se aflau pe o treaptă de cultură mai
ridicată decît astăzi”.

Iată numai cîteva cifre și fapte
care ilustrează cele arătate de cor-
respondentul ziarului vienez. Salariul
mediu care se plătește unui muncitor
agricol pe marile latifundii este de
1—2 soli *) pe zi de lucru. De cele mai
multe ori însă țăranul închiriaza de
la latifundiar o bucată de pămînt
arid pe care o plătește prin muncă.
În același timp, 500 de latifundia-
ri pun la banca centrală un venit
lunar de peste 200 000 soli fiecare.
Potrivit statisticilor, peruvianul de
rînd consumă zilnic numai 41 grame
de proteine din cele 85 necesare în
mod normal unui om. În rîndul popu-
lației indiene, și care reprezintă a-
proape jumătate din întreaga popu-
lație a țării, doar un copil din doi
ajunge să depășească vîrsta de cinci
ani. O imensă masă de analfabeți —
6 milioane din 11 milioane — sînt
privați de dreptul de vot. Există însă
un domeniu unde se pare că Peru
deține locul întîi în lume. Aici mor
mai mulți oameni de tuberculoză...

Prinele de comandă ale economiei
se găsesc în mîinile celor peste 200 de
societăți străine, majoritatea nord-
americane, adevăratele stăpîne ale
bogățiilor țării. Compania Cerro de
Pasco, de pildă, deține monopolul
asupra extracției de zinc a Perului,
asupra a trei pătrimi din producția
de cupru și asupra a jumătate din
cea de argint și plumb. „International
Petroleum Company” controlează
peste 90 la sută din extracția și pre-
lucrarea țițeiului.

Predominant însă în economia pe-
ruvană este agricultura. 60 la sută
din populație muncește în această
ramură, dar foarte puțini țărani au
pămînt și gospodării proprii. Optzeci
la sută din pămîntul arabil al țării
este stăpînit de marii latifundia-
ri care reprezintă doar un sfert din
populație. În regiunile de pe litoral
— cele mai fertile — 180 de proprie-
tari posedă jumătate din suprafața
pămînturilor.

Gravele contradicții din Peru
crează, de ani de zile, situații explo-
zive. Pentru a le preîntîmpina, poli-
ticienii care guvernează țara au pro-
mis de nenumărate ori că vor aduce
schimbări situației economice și so-
ciale. Două proiecte de așa-zise re-
forme agrare — una în 1963 și alta în
1964 — au dezamăgit țărănimia, de-
terminînd-o să aleagă calea luptei.
Una din formele cele mai răspîndite
ale acestei lupte este cea a ocupării
pămînturilor moșierești. În departa-
mentele Cuzco și Junin, în decurs de
aproximativ doi ani (1963—1965), pe-
ste 100 de moșii au fost ocupate de
indieni.

După represiunile care au urmat,
țărănimia a putut face din nou
bilanțul politicii agrare a guvernului.
Aderarea ei în masă la mișcarea de
partizani este semnificativă pentru
concluziile la care a ajuns.

Mult timp, președintele țării,
Belaunde Terry a susținut că în Anzii
peruvieni nu există partizani, ci
„doar vreo 80 de delincvenți, conduși
de cîteva lideri extremiști care pri-
mesc instrucțiuni și sprijin din
afară”. Mai tîrziu însă, desfășurarea
operațiilor — căci au fost și sînt ade-
vărate operații militare — a arătat că
mișcarea de partizani există, că ea
n-a fost nici pe departe nimic și
nici nu poate fi, deoarece e sprijinită
dinăuntru, de popor. Măsurile luate
de guvern au avut rolul să-i îndr-

jească și mai mult pe țărani. Deși
întregi regiuni rurale sînt bombarda-
te cu napalm, deși se jefuiesc și se
incendiază sate, iar țărăniile sînt de-
portați și uciși, lupta lor n-a putut fi
înăbușită. Partizanii au răspuns la
ofensivele guvernului prin deschide-
rea de noi zone de luptă și chiar prin
organizarea de acțiuni în orașe. Pe
de altă parte, zeci de soldați și jan-
darmi s-au alăturat forțelor revolu-
ționare.

„Pămînt sau moarte. Vom învinge”.
Aceasta este lozincă țărănilor peru-
vieni.

E. MARTIN

Rezultatele
concursului

„Vasile Alecsandri”

— ediția 1965 —

Piese de teatru
într-un act

PREMIUL I: nu s-a acordat.

PREMIUL AL II-LEA: „Vin-
tul” de Valentin Munteanu.PREMIUL AL III-LEA: „Și
dacă-i o minciună” de Ionel
Hristea; „Tîrg la Drăgaică”
de Vintilă Ornar.MENȚIUNE: „Albastru des-
chis” de Dan Tărcilă.Piese pentru teatru
școlar

PREMIUL I: nu s-a acordat.

PREMIUL AL II-LEA: „Ni-
mic despre fotbal” de Alecu
Popovici.PREMIUL AL III-LEA: „A-
larmă în cetatea primestrul-
ui al III-lea” de Viorel Bur-
lacu și Virgil Puicea.MENȚIUNE: „Gută cel Mare”
de A. I. Adrian.Piese pentru
teatru de păpuși

PREMIUL I: nu s-a acordat.

PREMIUL AL II-LEA: „Pit-
cică, soarele și vîntul” de
Georgeta Eftimie și Sergiu
Teodorovici.PREMIUL AL III-LEA: „Pă-
căleala” de Xenia Roman.MENȚIUNE: „Trei pisoi și doi
broscoi” de Maria Cupcea;
„Improvizații pe degete” de
Mioara Cremene și Sergiu
Huzum; „Năzdrăvăniile Ka-
tiței” (în limba maghiară)
de Farkas Piroška.

LUPTA ÎN DELANO NU A ÎNCETAT

Delano este un mic orășel din
partea centrală a Californiei (stat
din S.U.A.). El a devenit însă
cunoscut nu numai în Statele
Unite dar și în multe alte țări de cînd
pe plantațiile viticole din jurul său a
izbucnit greva lucrătorilor din vii. Ma-
joritatea celor care muncesc aici sînt
membri ai unor familii care nu au un
domiciliu stabil. Ei urmează calea re-
coltelor de-a lungul și de-a latul Sta-
telor Unite, locuind în barăci închi-
riate de la fermieri, obligați să-și cum-
pere hrana de la magazinele termelor.
Și iată că acum, acești muncitori nă-
păstuiți s-au ridicat la luptă pentru
drepturile lor, pentru îmbunătățirea
condițiilor de viață.

De șase luni, în Valea San Joaquin,
denumită și cupa cu fructe a Califor-
niei, au învîtat paginile cărții lui John
Steinbeck „Fructele miniei”. Din nou
ca și în anii treizeci, pe câmpii se
înaltă foisoarele de lemn din care
oameni înarmați ai fermierilor li su-
pravegheau pe argași. Ca și atunci, în
fiecare zi, în zori, greviștii ies de-a
lungul plantațiilor ca să alunge spăr-
gătorii de grevă.

La început greva a fost considerată
drept unul din multe conflicte de
lucru avînd doar o importanță locală.
Altfădată, aici grevele argașilor izbuc-
neau furtunos și se stingeau foarte
repede. Cînd asociația națională a lu-
crătorilor din agricultură și comitetul
de organizare a sindicatelor au che-
mat la grevă pentru creșterea salariu-
lui și pentru recunoașterea dreptului
lucrătorilor de a se uni în sindicate,
stăpînii au răspuns cu concedieri în
masă sperînd că și de data aceasta
greviștii vor fi intimidați. Ca răspuns
însă, aceștia au organizat pichete îm-
potriva spărgătorilor de grevă. Lupta
a continuat în toată perioada strin-
gerii recoltelor și în următorul sezon
de tăiere a viilor. Astfel, în ianuarie,
pe plantații au lucrat doar 300 din cel
3 000 de oameni. În ciuda presupune-
rilor dușmănoase ale marilor fermieri
care așteaptă ca greva să se stingă,
ea continuă cu succes, adunînd forțe
noi. După părerea multor organizații
sindicale, greva înseamnă triumful

unei noi etape. În lunga și perseve-
renta luptă a lucrătorilor de pe plan-
tațiile viticole. Cu toată teroarea în-
dreptată împotriva lor, greviștii au
reușit să-și păstreze unitatea rîndu-
rilor. Voința lor nu a scăzut nici un
moment. Treptat, complotul tăcerii în
jurul grevei a fost slăbit. Despre
ea vorbesc zărele din toată țara. Gre-
viștii sînt susținuți de cîteva mari sin-
dicate.

Grevele de pînă acum nu se termi-
nau cu victorii deoarece nu aveau nici
un fel de sprijin. Acum situația s-a
schimbat. În ultimele două luni, în
toată țara s-a extins boicotarea stru-
gurilor californieni și a produselor de
vinificație. Au luat ființă pichete în
magazinele din orașele mari — de la

Los Angeles și San Francisco pînă la
Boston și New York. În 70 orașe mari
s-au ivit zeci de comitete pentru orga-
nizarea boicotului. De multe ori, și în
parte în California, boicotul a fost în-
cununat de succes. Multe magazine au
hotărît să nu aducă în depozite vinul
provenit de la marile companii care
prelucrează strugurii californieni, pînă
nu se termină greva.

Lupta argașilor din Delano a devenit
o etapă importantă pe drumul către
scopul destul de greu — organizarea
în sindicate a miilor și chiar milioa-
nelor de lucrători din agricultură.
Aceasta este pentru ei unica speranță
în îmbunătățirea situației lor.

N. DENDRINO

Studentii japonezi organizează demonstrații de
amplorare, cerînd libertate de studiu pentru ma-
sele largi

*) Sol — monedă peruviană.

BUCURIA LUI BUCUREL

Despre sistemul de lucru al responsabilului cinematografului din Băbeni-Rm. Vilcea sînt multe de spus. S-o luăm pe indelete...

Îl cheamă Pătrașcu Bucurel. Bucurel, de la bucurie, deși bucuria spectatorilor ține exact pînă-și amintesc de.. Bucurel!

Rulează, să zicem, filmul... Cutare. Spectatori, berechet. Muncitori de la I.F.-Băbeni, muncitori de la scela de extracție Băbeni, cooperatori din Băbeni. Stau oamenii, cumînți, la una din cele două case de bilete. Se dau cinci, șase bilete, apoi intră în funcțiune „ingeniozitatea” lui Bucurel. „Dom'le, ia să mai faci spectatorii nițel... antrenament la cros!”

— Nu mai dau bilete la casa asta! strigă el deodată. Treceți la aialaltă!

Oamenii, pricep, nu pricep despre ce-i vorba, trec

dincolo. Se taie cîteva bilete, apoi...

— Treceți din nou la prima casă.

Alte cîteva bilete... Cheful omului!

— Treceți..

— Ce să mai trecem, tovarășe, că ne-au trecut toate nădușelile alergînd de colo-colo!

Sub haină, lui Bucurel i se umflă mușchii-i tarzanieni...

— Care-ai îndrăznit, mă?

Și-și infinge mîinile-n gulerul celui care a „îndrăznit”...

Alteori, (doar e-atît de inventiv) îți dă bilete fără loc. Tu le iei, că-ți place să te destinzi nițel cu „Îndrăznețul Pardaillan”. Dar după ce te vezi în sală...

— Biletul!

I-l arăți...

— Mă, nenică, ăsta-i fără loc! Ia treci mătăluță și cumpără-ți unu' cu loc..

— Bine, dar...

Biblioteca din Sălaș are un mare număr de cărți uzate a căror prezență în rafturi îngreunează buna servire a cititorilor și oferă o priveliște urîtă.

— Cărțile sînt vechi, v-aș ruga să nu pierdeți din foi...
— Nici o grijă! Am venit cu plasa...

Desen de T. PALL

VULPEA

CUMINȚITĂ

Pretextînd că-i știrbă și că-a-mbătrînit, Vulpea-ntr-o poiată mi s-a pripășit. La-nceput stăpînul n-o privea prea bine (O trata pesemne cum i se cuvine) Dar de la o vreme ea știu să-i placă Și-ncepu stăpînul voile să-i facă. „Vulpea e de treabă, spunea el ades, Se poartă cuminte fără să-i dau ghes. E un bun exemplu pentru orătării”...

Vulpea sta smerită și bătea mătăni.

Dar plecînd stăpînul, într-o zi, la piață, Ea porni măcelul cu... o biată rață! Și de-atunci dă iama, cică, prin moțate Sugrumînd la ele cum și cite poate.

Lîmpede-i MORALA: lipsuri în hambar Cum să n-ai, cînd vulpea e... gestionar?

V. MIRZA

Iar se-nfurie Tarzan! Și te fulgeră mai întii c-o privire ca un pumn de tare, după care și cu niște ghionturi iuți ca... privirile!

Așa că cel mai bine (!) e cînd nu vine la program, deși oamenii-l așteaptă!

— S-aștepte! zice el. Ce, crapă dac-așteaptă?

Iată pentru ce a fost de mai multe ori dat în judecată Bucurel: pentru insulte aduse spectatorilor...

Ce să-i faci, Bucurel se bucură totuși de salariul pe care-l primește de la întreprinderea cinematografică. Ce ne facem însă cu spectatorii, care n-au nici o bucurie de la... Bucurel?

Să sperăm că tovarășii de la secția raională Rm. Vilcea a pomenitei întreprinderi vor face pe placul spectatorilor din Băbeni. Vorba ceea, gînd la gînd cu bucurie, însă fără... Bucurel!

GH. BLAJAN

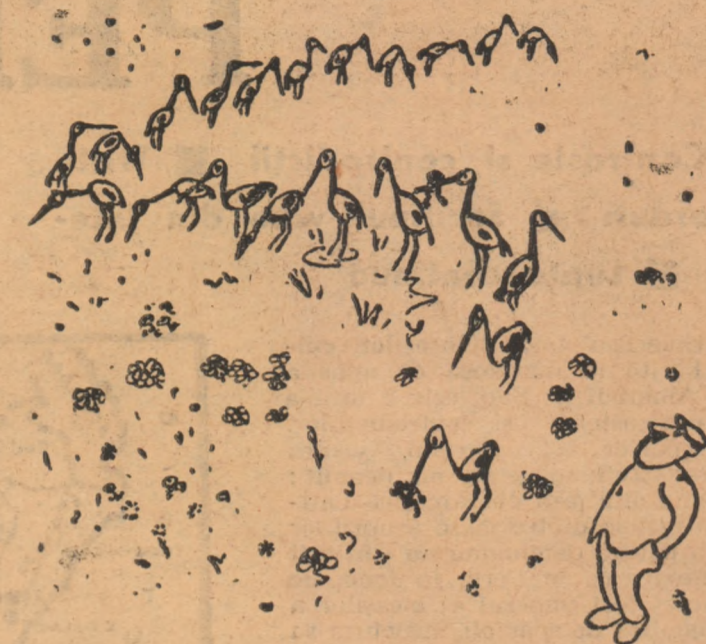
ECOURILE SATIREI

Pagina satirică „O zi la De-ordeni” apărută în nr. 944 al revistei noastre a stîrnit un deosebit interes în comund. „Revista s-a imprumutat de la un om la altul” ne scrie corespondentul nostru.

O altă scrisoare ne-a sosit de la unul dintre cei doi certăreți surprinși în caricatură. Ion Ștefănescu, pentru a dovedi că numai Elena Șerban e vinovată, umple trel file cu numere de dosare, cu nume de oameni — ce mai, o migăloasă documentare, demnă de o cauză mai bună. În încheiere scrie: „vă rog a se face cuvenita rectificare”.

Și o facem publicînd un pasaj din scrisoarea președintelui comisiei de împăciuire: „Tov. Ștefănescu Ion s-a ținut în permanență de reclamații, drepte și nedrepte, la adresa Elenei Șerban. Ne-a speriat de vreo doi ani cu procesele”.

Această „rectificare” poate că nu este tocmai ce dorea împrișnatul dar este grăitoare.

— Să ne mai spună că n-au fost demarcate canalele de irigație!

Desen de B. MENGHIȘEV — R.P. Bulgaria

Fabulistul Esop a întilnit o dată pe cîmp un drumeț, care l-a întrebat la ce distanță se află cel mai apropiat sat.

— Mergi! — i-a răspuns Esop.

— Știu eu că trebuie să merg, dar spune-mi cînd am să ajung.

— Mergi! — a repetat Esop.

„Omul ăsta este cu siguranță nebun”, s-a gîndit drumețul, și a plecat. După cîteva minute, Esop i-a strigat:

— O să ajungi în sat peste două ore.

— De ce nu mi-ai răspuns mai devreme la întrebare?

— Pentru că nu știam cît de repede mergi.

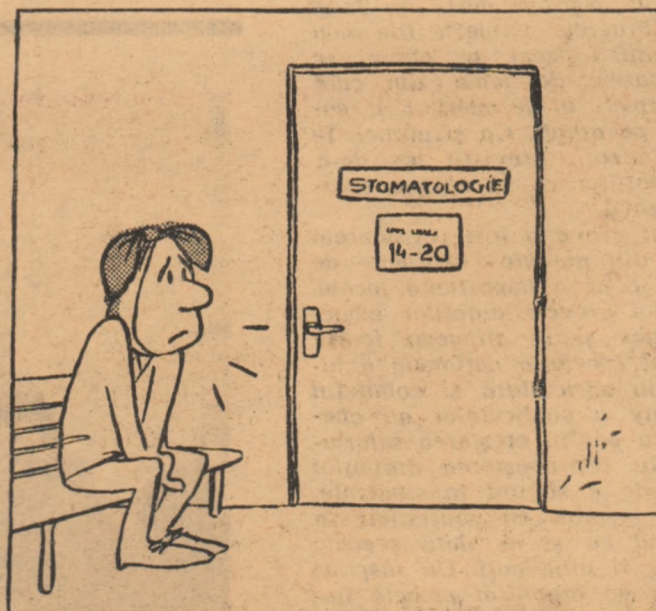
Anecdote

Celebrul scriitor francez Molière nu putea să suferă medicii. O dată, cînd era bolnav la pat, servitorul l-a anunțat că a sosit un doctor, trimis de un prieten al scriitorului. — Spune-i acestui domn, l-a rugat Molière, că, atunci cînd sînt bolnav, nu primesc pe nimeni.

Un pictor scoțian petrecuse două săptămîni în munți unde pictase peisaje. La plecare, gazda, extrem de amabilă, refuză să primească bani, declarînd însă că ar accepta cu plăcere cîteva acuarele.

Măgulit, pictorul îi mulțumește emoționat pentru marea cinste pe care i-o face.

— Să vedeți, îi explică gazda zîmbînd, am un fiu care ține morțiș să urmeze pictura și m-am gîndit că acuarelele dv. l-ar putea convinge să renunțe.

Fără cuvinte

Desene de MIRCEA IVĂNESCU